

FIGYELŐ

Irodalmi élet

A Kalangya novemberi száma

A Kalangya párhónapos hallgatósával ismét kétségessé vált, hogy — van-e vojvodinai magyar irodalom, — vagy nincs. Napilapjaink szépirodalmi termése sem a multban, sem a jelenben nem elég ahhoz, hogy az úgynevezett „beletrisztika“ létjogosultságát kivívja. Ennek a kiforrási harcnak irodalmi centrum, „eszmebarrikád“ levezetője kell, hogy legyen. Amiből is egyenesen következik, hogy irodalmi és kritikai, de erősen és objektíven kritikai — folyóiratra nélkülözhetetlenül szükségünk van.

Ezt várjuk mi a Kalangya megújodásától. Várjuk, attól a széleskörű írótabortól, amely kietlen pusztaságainkon hallgat, hogy e nagy csend ridegsége megfojtson minden életmozzanatot.

Vető György „A vojvodinai cseréptáblára rovom“ című igen értékes tanulmánya foglalkozik széleshorizontú áttértékléssel a fenti gondolattal. Sajátos kisebbségi életünk értékét és annak jövő kialakulását így rajzolja: Mi megbecsüljük a multunkat, mert attól az élet valóságában elválaszthatatlanok vagyunk. De fejlődni akarunk. Nem gúnyral és megtagadással, hanem jobbat termő hittel.

Bródy Mihály meleghangú írásában emlékezik meg dr. Fenyves Ferenc haláláról.

Igen terjedelmes a folyóirat szépirodalmi része. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy kisebbségi magyar prózaíróink és költőink egész sora szerepel a Kalangya őszi számában.

Kende Ferenc lírai kalendáriuma, Szirmai Károly „Mindszenti gyertyák“ című elbeszélése, Adorján András és Illés Sándor elbeszélése dokumentálja az „ákácok alatti“ szépirodalom prózai életjelét.

Laták István a proletárköltő és Dudás Kálmán az ügyes szonett-költő értékes versei két világot, a mi két világunkat vési örökbecsű szavakba.

Fekete Lajos, Reményi József, Szabó Lőrinc és Temesvári Erzsébet versei minden figyelmet megérdemelnek.

A kritikai rovatot Csuka Zoltán, Czakó Tibor, Vidor Imre, Lucia és Farkas Geiza irodalmi szemléi teszik érdekessé.

Külön kell megemlékeznünk Grosinger Károly „A nemzeti szocialista világszemlélet és a katolikus egyház“ című társadalomtudományi megvilágítású cikkéről és dr. Stern Lázár „Gazdasági terv Szovjetországban“ című ekonomiai tanulmányairól, melyeknek kitételei korunk legégetőbb problémáit érintik. A fenti két kérdés megvilágítása hatalmas terjedelmű vitára ad alkalmat; erre azonban más alkalommal még visszatérünk.

Az energia meg nem szűnhet, csak átalakulhat. Így vagyunk kulturális erőink föllendülésével is. Hogy át ne alakuljon ez a szellemi kiélés, le kell vezetnünk egy olyan orgánumon, amely megőrzi számunkra, hogy útmutatásul szolgálhasson későbbi munkánk kiépítésénél.

Mi ezt rójuk a vojvodinai cseréptáblára.

L. E.